

што-то е длъженъ да бѣде, а то не ще има почетъ нити отъ хора-та, нити отъ себе си, нити пакъ може да бѣде честитъ. Негово-то естество е да ревнува вынѣжгы счастіе, да разбира и да проумѣва, че не може да досегне това счастіе, ако не бѣде чловѣкъ добродѣтеленъ, сиречь ако не врьши всичко, што иска отъ него честь-та му, съгласно съ рядъ-тъ на вселеннѣ-тѣ и прѣдопрѣделение-то Божіе.

Ако и да ся блазимъ по нѣкога, кога сме распалени отъ страсти, та да виждаме наше-то счастіе въ таквы нѣшта, кои-то прѣчятъ на счастіе-то на другы-ты хора и на обштій-тъ рядъ, обаче не можемъ да убѣдимъ себе си въ това, за што-то гласъ-тъ на съвѣсть-тѣ ны въспира. И като ся отъложѣтъ веднѣжъ страсти-ты, всичко што прѣчи на счастіе-то на другыго или на обштій-тъ рядъ вижда ни ся грозно.

Исполненіе-то на длъжности-ты толкъ е потрѣбно за наше-то добро, дѣто и болѣсть-та и сама-та смръть, кои-то ни ся показватъ да сѣ най голѣмы-ты, занасъ бѣдства, прѣврьштатъ ся въ радость въ срьдце-то на единъ благодушенъ чловѣкъ, който трыпи и умира за да спомогне на ближній си, или за да ся покори на благъ-тѣ вольѣ Божіѣ.